

«Η ησυχία θέλγει πάντα από νωρίς τους εραστές του Θεού, τους φίλους και πιστούς ακολούθους του» (Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης (†))

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=177390>]

Στρατιωτική Θητεία

Το 1945 πήγε να υπηρετήσει την Πατρίδα εκπληρώνοντας τη στρατιωτική του θητεία. Τοποθετήθηκε στη θέση των διαβιβάσεων. Η ειδικότητά του ήταν ασυρματιστής. Χαιρόταν που αντί για όπλο κρατούσε τον ασύρματο. Ειδικότητα που διατήρησε ισόβια, στέλνοντας συνεχή μηνύματα στον ουρανό, κάνοντας το κομποσχοίνι όπλο δυνατό κατά του πονηρού διαβόλου.

Χαιρόταν να εξυπηρετεί τους άλλους. Ορισμένοι στην αρχή τον πέρασαν για αγαθό. Δεν άργησαν όμως να τον εκτιμήσουν απέραντα. Οι κακουχίες τον ταλαιπώρησαν μα δεν τον έκαμψαν. Έδινε κουράγιο σε όλους, γινόταν θυσία, προσφορά, δίχως να υπολογίζει τον εαυτό του. Πέντε χρόνια έμεινε στρατιώτης λόγω των δύσκολων συνθηκών της εποχής και του ανταρτοπόλεμου. Απολυόμενος

του Εθνικού Στρατού, θα ενεγράφετο σ' ένα άλλο στράτευμα, ισάγγελο, μοναχικό, ισόβιο που θα τον οδηγούσε στην αγκαλιά του Θεού, στη μακαρία μοναχική πολιτεία του ιερού Άθωνος, του πανσέβαστου Περιβολιού της Παναγίας που θα το αγαπούσε υπέρμετρα σε όλη την ωραία κατοπινή του ζωή.



Στο Περιβόλι της Παναγίας

Σε μια επιστολή του ταπεινά ο Γέροντας αναφέρει: «Πολύ ταλαιπωρήθηκα ως αρχάριος μέχρι να βρω αυτό που επιθυμούσα. Φυσικά κανείς δεν μου έφταιξε για να ταλαιπωρηθώ, παρά οι πολλές αμαρτίες μου (για να εξοφλήσω μερικές), όπως επίσης και η χωριατοσύνη μου ήταν κι αυτή δεύτερη αιτία για να ταλαιπωρηθώ, που εμπιστευόμουν τον εαυτό μου σ' όποιον εύρισκα. Ευχαριστώ πολύ τον Θεό για όλα, διότι όλα με ωφελήσανε πολύ...». Περιέρχεται Σκήτες και Κελλιά αναζητώντας το ευώδες άνθος της αρετής: Στις Καρυές, στα Καυσοκαλύβια, την Αγία Άννα, στη Νέα Σκήτη κι αλλού. Επιστρέφει για λίγο στην Κόνιτσα και το 1953 επανέρχεται μόνιμα στο πεφιλημένο Άγιον Όρος, τον τόπο της θεοφιλούς αρετής, ασκήσεως και αγιότητας.

Στην Ιερά Μονή Εσφιγμένου

Επισκέπτεται τότε και παραμένει στην αυστηρή Κοινοβιακή Μονή Εσφιγμένου, όπου είχε αγωνιστές πατέρες, με ζέοντα κατά Θεόν ζήλο. Όπως έλεγε αργότερα ο Γέροντας, πολύ ωφελήθηκε από τη γνήσια αγωνιστική ζωή τους, πιο πολύ και από τα συναξάρια, από τη σιωπή τους κι όχι τόσο από τον λόγο τους, από την

εγκράτεια και το φωτεινό τους παράδειγμα, που είναι το καλύτερο βιβλίο.

Υπήρξε πρόθυμος διακονητής και απέδιδε σε όλα τα διακονήματα που του ανέθεταν: Του παρατραπεζάρη - βοηθού στην τραπεζαρία, του παραμάγειρα - βοηθού στον φούρνο, του παραρχοντάρη - βοηθού στον ξενώνα, ξυλουργού και αλλού. Παντού και πάντοτε πρόθυμος κι αποδοτικός. Πρώτος στην Ακολουθία, πρώτος στη διακονία, αναπαυόμενος ελάχιστα, αγρυπνώντας ολονύκτια και στις μακρές Ακολουθίες του καθολικού πάντα όρθιος, προσεκτικός και κατανυκτικός. Οι δαίμονες ενοχλούνταν από τον ταπεινό του αγώνα και τον ενοχλούσαν με λογισμούς επιστροφής στους δικούς του, πως είναι τάχα άρρωστοι και τον χρειάζονται, αλλά και οφθαλμοφανείς επιθέσεις. Ο δόκιμος Αρσένιος με τη χάρη του Παντοδύναμου Θεού, ήταν τολμηρός κι έλεγε στον δαίμονα: «Να 'ρχεσαι, διότι μου κάνεις καλό. Με βοηθάς να θυμάμαι τον Θεό όταν τον ξεχνώ και να προσεύχομαι». Έτσι, πού να έμενε ο πειρασμός; Εξαφανιζόταν αμέσως. Δεν είναι χαζός να προξενεί στεφάνια στον Μοναχό. Οι δαιμονικές πλεκτάνες είναι συνήθως περίτεχνες, αλλά οι αληθινοί άνθρωποι του Θεού βρίσκουν παντα τρόπους να τις εξουδετερώνουν και να τις διαλύουν.

Στις 27.3.1954 εκάρη Μοναχός από τον Ηγούμενο Καλλίνικο κι έλαβε κατά την ρασοευχή το όνομα Αβέρκιος. Ο πνευματικός του αγώνας μεγάλωσε. Κυρίως εντοπιζόταν στη μέτρια ασκητικονηπτική μελέτη, στη συνεχή προσοχή κι εγρήγορση, στην αέναη προσευχή και την επιμελή νήψη. Δεν άφηνε διόλου αυτή τη μυστική εργασία του. Η επιμέλεια στην ασκητική ζωή είναι κεντρικής σημασίας και αξίας.

Έτσι τον σκίασε η Θεία Χάρη, καθώς ο ίδιος λέει: «Μια νύχτα, ενώ προσευχόμουν όρθιος, ένιωσα κάτι να κατεβαίνει από πάνω και να με περιλούζει ολόκληρο. Αισθανόμουν μια αγαλλίαση και τα μάτια μου έγιναν δύο βρύσες που έτρεχαν συνέχεια δάκρυα. Έβλεπα και ζούσα αισθητά τη Χάρη». Η απλότητα και περιεκτικότητα της περιγραφής της θείας επισκέψεως, είναι δηλωτική και της γνησιότητάς της. Η αγάπη του όμως η μεγάλη για την ιερά ησυχία, τη μεγαλύτερη άσκηση και την ερημική ζωή, τον έκανε ν' αναχωρήσει από το Μοναστήρι των πρώτων άθλων του με την ευλογία του Ηγουμένου του. Η ησυχία θέλγει πάντα από νωρίς τους εραστές του Θεού, τους φίλους και πιστούς ακολούθους του. Αγαπούν το αμέριμνο, το ησύχιο, το αδιάσπαστο.

(συνεχίζεται)